

אביטרה נפלאות

בס"ד, פרשות שלח-קרח תשפ"ב, גיליון 14

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

צילום: יוחנן ניסים

מי מפחד מארץ ישראל

ראשון כמו ירידה ומיצר קשים מאוד. בגיליון הפעם נלמד כמה קשה הזיווג בין הנשמה לגוף – וכמה הוא מהפכני ומפתיע. בעקבות זאת יובן לנו מדוע כל כך קשה הזיווג בין עם-ישראל לארץ-ישראל, וכמה הוא מיוחד ועמוק. יש בגוף משהו שאין לנשמה ולעולם לא יוכל להיות לה, והוא מעין סוד חתום עבודה. אל הסוד הזה היא כוספת, ומן הסוד הזה היא מתיירת.

כל אחד מאתנו עומד ברגע זה בשערי "ארץ ישראל" משלו. מולנו עומדים אותם מחסומים שעמדו אז בפני העם, בתוכנו מתרוצצים קולות של "מרגלים" שונים, ויש בנו כוח גנוז לפרוץ את המחסומים ולדלג אל הוויה חדשה, כזו שמציתה את הדמיונות והתשוקות. זה קשה, זה נראה מעבר להשגה, אבל אם נעמיק בחטא המרגלים – ובתשובת העם שבאה לאחרי – נזכה לקבל עצה איך לצלוח את המסכים והמניעות. מוכנים? בואו נתחיל.

כשרוצים לדעת איך לצאת מן המיצר אל המרחב, לומדים בספר שמות על יציאת מצרים. ומה עושים כדי לדעת איך לצאת מן המרחב אל המיצר? לומדים על חטא המרגלים ותשובתו. אבל רגע, למה שמישהו בכלל ירצה לצאת מן המרחב אל המיצר? זו טענה מצוינת – רק שלמרבה הצער היא הטענה של המרגלים.

מבלבל? תהיו איתנו רגע ותראו נפלאות. דמיינו את הנשמה לפני שהיא יורדת לעולם. מה חסר לה? יש לה כל מה שהיא צריכה, יש לה שלוה ואהבה. ואז מציעים לה מין "שידוך" עם טיפוס מוזר, עבה וגס, שקוראים לו "גוף". וזה הרגע שבו הנשמה צריכה לברר: מה היא רוצה? מה היא באמת הכי רוצה?

את ההתלבטות הזו אנחנו פוגשים אצל בני ישראל, בנקודה שבה הם נדרשים לזנוח את חיי המדבר השלווים והרוחניים ולהיכנס אל החיים הארציים בארץ-ישראל. חיים שנראים במבט

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ו	י	ו	ר	ת

ארכיון חוברות אביטרה נפלאות
bit.ly/VANI-archive

סכסוך פנימי

אנו מורכבים משני צדדים שונים והפוכים. מחד, בשר ודם השקוע בחומר. מאידך, נשמה טהורה החפצה בה' ובקרבתו.

אין עוד מלבדי...

התודעה הראשונית של האדם היא הרגשה בסיסית שהוא מרכז העולם. הדבר החשוב ביותר, סביבו הכל סובב, הוא 'אני', וכל השאר – אנשים אחרים, בעלי-חיים ונופים – הוא רק ה'רקע'. החוויה הזו היא ראשית המודעות של ילד קטן, החושב באמת ובתמים שהכל נועד לשרת אותו.

האדם תופס את עצמו כ'יש', שבאמת קיים, ושביחס אליו כל השאר, כולל ה' עצמו, הם חוויה חיצונית שקיומה פחות

תודעה זו מתוארת בפירוש חז"ל לפסוק: "כִּי יֵצֵר יְבָרָה אֱלֹהִים רֵעַ מִנְעֻרָיו" – משננער לצאת ממעי אמו ניתן בו יצר הרע. 'יצר הרע', עוד לפני תאוות ומחשבות זדון, הוא תודעת הקיום העצמי הזו, האינטרסנטיות הטבועה בנו ודוחפת כל אחד לדאוג קודם כל לעצמו. בחסידות קוראים לתודעה הזו פשוט 'ישות': תפיסת האדם את עצמו כ'יש' שבאמת קיים, ושביחס אליו כל השאר, כולל ה' עצמו, הם חוויה חיצונית

שקיומה פחות.

עם ההתבגרות, כשהמודעות העצמית משתכללת, האדם מבין בשכלו עד כמה לא הגיוני שהוא מרכז העולם ושאין עוד מלבדו. העולם התקיים עוד לפני שנולדתי, וממש כמוני גם הסובבים חושבים שקיומם העצמי הוא החשוב ביותר. השכל משתדל לרסן את האנוכיות הבולטת ולכונן מערכות יחסים סבירות. ועדיין, כמה שלא נעים להודות בכך, בבסיס האישיות נותרת, חיה ובוועטת, אותה חוויית 'אני' אנוכית.

נשמה טהורה

לעומת תודעת הקיום העצמי, השייכת לגוף, הנשמה היא "חלק אלוה ממעל ממש", וככזו תודעתה הפוכה. היא אינה 'אזרחית העולם', עולם המושגים האנושי צר ומצומצם בעיניה. היא זוכרת את המקום שממנו הגיעה, חיה ונושמת מרחבים ועומקים איך-סופיים, ואת מיצרי הגוף הגשמי והעולם הזה בכלל היא חווה כגלות. עבודה ה' הוא המרכז, חזות הכל, וכל רצונה הוא להידיבק בו, לעשות את רצונו ללא כל נגיעה עצמית.

הגוף והנשמה מצויים בעימות תמידי. הגוף חש שקיומו חשוב מצד עצמו, ללא צורך בכל הצדקה חיצונית, ושסביבו נסוב הכל. הנשמה מתקוממת כלפי השקר הזה, רוצה להשתחרר מהאנוכיות ולדבוק במרכז העולם האמיתי, בורא העולם ומנהיגו.

לסיכום:

חיי האדם הם עימות מתמיד בין האנוכיות הגופנית שלו, ששמה את עצמו במרכז, לחפץ נשמתו להתמסר לה' ללא כל נגיעה אישית.

ממה הם מפחדים?

את דבר ה' מפי משה ולעסוק ברוחניות, כאשר כל הצרכים הגשמיים מסופקים מלמעלה. בארץ ישראל יידרש עם ישראל לעמול להוציא לחם

מקובל להסביר שהתנגדות המרגלים לכניסה לארץ הייתה התנגדות לעזיבת הרוחניות לטובת הגשמיות. היה נוח יותר להמשיך במדבר, לשמוע

מן הארץ ולבנות חיי ציבור מעשיים, והרוחניות תידחק הצדה. לכן תיארנו המרגלים את הארץ כ"אֶכְלֵת יוֹשְׁבֶיהָ" - הארציות ותביעותיה 'בולעות' את עולמו הפנימי של האדם.

אך התורה אינה מתארת כאן רק התנגדות אידיאולוגית, אלא פחד קיומי עמוק מתבוסה בפני יושבי הארץ - "וְלָמָּה ה' מְבִיא אֶתְנוּ אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת, לְנַפֵּל בְּחָרֶב, נְשִׁינוּ וְטַפְנוּ יְהִיוּ לְבָז". מהו מקור הפחד הזה? כוח צבאי מאוחד של שש מאות אלף גברים, עם הנהגה מתאימה, שכבר ניצח את עמלק, יכול להתגבר על יושבי הארץ המחולקים לממלכות קטנות שכל אחת מגנה בעיקר על עצמה.

פחד איננו תמיד רציונלי. מקור הפחד הוא התחושה שהאויב שואב את כוחו ממקום נעלם, גם אם 'על הנייר' הוא חלש יותר. כאשר עם ישראל עומד מול עממי כנען הוא מרגיש שיש להם תוקף, חוצפה והעזה שאינם קיימים אצל עבדי ה' המתחשבים בעולם הרוחני וכפופים לו. אגב, בתולדות עם ישראל בעת החדשה, אלה בדיוק התכונות שרצו חלק מהחלוצים, שהתנערו מהעולם הדתי ואף התאהבו ב'כנעניות', מתוך תחושה שרק למי שחי את העולם הזה לבדו, מאמין ומתרכז בעצמו ובכוחותיו, יש כוח לחולל שינוי במציאות. על כך דרשו חז"ל כי כאשר אמרו ישראל "כִּי תִזְקֶה הוּא מִמֶּנּוּ" הם לא התכוונו רק שתושבי הארץ

חזקים מאיתנו, עם ישראל, אלא רמזו שהתוקף הגשמי, הכפירני והחצוף של עממי כנען חזק גם "מִמֶּנּוּ" יתברך, "כביכול אין בעל הבית יכול להוציא כליו משם".

פחד איננו תמיד רציונלי. מקור הפחד הוא התחושה שהאויב שואב את כוחו ממקום נעלם, גם אם 'על הנייר' הוא חלש יותר

אם כן, פחד המרגלים והעם לא היה רק החשש 'ליפול' מהרוחניות אל טרדות הגשמיות, אלא פחד מהתמודדות עם כוחה הנסתר של גשמיות העולם, עם העוצמות של ה'ישות' והאנוכיות שנובעות ממקור

נעלם, מעבר לעולם המושגים הרוחני שאליו התרגלו בני ישראל במדבר. אם מדמים את הכניסה לארץ לירידת הנשמה לגוף, אין כאן רק חשש מהצמצום והטרדה של חיי הגוף - עמידות החומריות והגשמיות מול האמת הרוחנית מערערת את תפיסת עולמה של הנשמה ומאיימת עליה. כאן נדרש עימות עם מקור העוצמה של הגוף, בירור שלו וגילוי כיצד גם הוא משתלב בתמונת העולם האלוקית.

לסיכום:

המרגלים פחדו מהכניסה לארץ, ממעבר מחיי הנשמה במדבר להתמודדות עם העוצמות הבלתי-מוכרות של הגשמיות.

תחנה שלישית

ה' לא מפחד מהעולם הזה...

ה' מסתכל 'למעלה' על שתי התפיסות גם יחד, הרוחניות והגשמיות אינן סותרות אלא משלימות, ותכלית הבריאה היא הדילוג על הפער והמפגש בין ההפכים - כניסת הנשמה לגוף, חיי עם ישראל בארץ ישראל. לגשמיות יש אפילו יתרון מסוים, שהרי ה'

באמת, כשם שלקדוש-ברוך הוא אין גוף גשמי, חלילה, גם אי אפשר לומר שהוא רוחני. לכן, כפי שחוייית הגוף לבדו מנוגדת לעבודת ה', כך אי אפשר להגביל את עבודת ה' לרוחניות הנשמה. רק פלא החיבור בין השניים מגלה את ה' ה"מפליא לעשות" - שקושר הרוחני בגשמי".

הגשמי אינו מודע למקורו וחש עצמאי. ביכולת להתעלם מהבורא, ואף לנהוג כלפיו בחוצפה שלילית, יש איכות פלאית, 'ניצוץ קדוש'. בלשון החסידות, "היש האמיתי", המציאות האמיתית של ה', משתקף דווקא ב"יש הנברא".

את התכונות הללו, שהגוף עצמו אינו מודע אליהן, מזהה הנשמה. על אף הדחייה הראשונית, היא נמשכת לגוף בסקרנות ורוצה לגלות את הניצוץ האלוקי שמסתתר בו. המפתח לתיקון שני הצדדים טמון במפגש הזה – הגוף משקף לנשמה חיבור עמוק יותר לעצמות ה', באיכויות שלא מוכרות לה מתוכה, והנשמה מפענחת את הקשר בין הגוף לבין אלוקיו ומגלה לו את מה שטמון בתוכו.

בעוד הרוחניות מדברת על ה' במפורש, בעולם הגשמי יש רק רמזים לאלוקות. חשש המרגלים מהמפגש עם הארץ גרם להם לפענח את כל הרמזים שנתקלו בהם בצורה שלילית. אך אם באים לארץ מתוך סקרנות ורצון טוב מבינים את הרמזים הפוך – כתנועת-אצבע (או קריצת-עין) אלוקית, המזמינה להיכנס לארץ, מבטיחה הצלחה ומפתה למצוא בה את ה'.

התאווה ל"דירה בתחתונים", בעולם החומרי דווקא. הרוחניות מכירה במקורה ומתבטלת כלפיו, ואילו ה' רוצה זולת עצמאי המקיים עמו יחסי גומלין, כאיש המחפש לצאת מעולמו הפנימי ולפגוש בת זוג, או כאב המעוניין שילדיו יגדלו ויהיו עצמאיים.

העצמאות הזו, הנמצאת דווקא בחומר, משקפת את ה' ומגלה אותו יותר מאשר הרוחניות! למען האמת, רק ה' באמת קיים בזכות עצמו, ללא שום עילה קודמת – "מציאותו מעצמותו". חוויית הקיום הזו משתקפת דווקא בעולם הגשמי, הגס והאטום, שגדמה לו כי קיומו אינו מתנה במאומה (עד שהפילוסופים טענו שהעולם קדמון). בעוד הנבראים הרוחניים מרגישים את מקורם ובטלים אליו, העולם

הרוחניות מכירה במקורה ומתבטלת כלפיו, ואילו ה' רוצה זולת עצמאי המקיים עמו יחסי גומלין

לסיכום:

ה' אינו רוחני כמו הנשמה - הוא ברא גם את הגשמיות ולא 'לחוך' ממנה. תכלית הבריאה היא מפגש מפרה בין הרוח והחומר, שיגלה איכויות אלוקיות חדשות ויעשה לו יתברך דירה בתחתונים.

תחנה רביעית

להתאהב בארץ ישראל

שיש בו משהו מעבר לכללים הנוקשים והרגילים. הוא רוצה לצאת מעולמו השכלי לאהבה 'לא הגיונית' המתממשת בעולם הרגש והחומר. הנשמה מבינה שה' הוא מעל השכל וההיגיון, ומשתוקקת לפגוש את הפלא האלוקי מחוץ לגבולות הגזרה הרגילים שלה.

אליבא דאמת, שליחת המרגלים הייתה בדיוק בשביל העניין הזה – חיפוש הפלא האלוקי

המעבר מחיי מדבר לחיי ארץ-ישראל תלוי במוכנות להיפתח לדברים חדשים ומסעירים, ביכולת לוותר על האחיזה בעולם המושגים המוכר לטובת מפגש משהו מפתיע.

הדבר משול למדען, החי כולו בעולם מושגים שכלתני-לוגי, שלפתע מתאהב בבחורה. נטייתו הראשונית תהיה לחפש הסברים הגיוניים לחווייה; אך בסתר לבו גם הוא משתוקק לעולם

כשאינם מתאימים לה – היא דורשת הדדיות. ביקור המרגלים בארץ משול לבחור היוצא לפגישה, אך איננו

ביקור המרגלים בארץ משול לבחור היוצא לפגישה, אך איננו לא מעוניין באמת לוותר על עולם הרווקות

מעוניין באמת לוותר על עולם הרווקות. במקום להתאמץ ולהיכנס לעולם הפנימי של הבחורה שאֵתה הוא נפגש, הוא מחפש שהיא תספק את צרכיו ומתאכזב כשאינה עומדת בקריטריונים שהציב לה. מי

שרוצה להתחתן צריך לבוא בגישה הפוכה – עליו 'לכוון לדעתה' של הכלה, לראות את הטוב הגנוז בה שייצא לאור אם רק יכבוש את לבה ויתמסר אליה. אם היו המרגלים מוכנים להיפתח ולהקשיב לסוד הארץ, רוצים לצאת מעצמם ולהתמסר להפתעה, הם היו מתאהבים בה מיד והמאמץ לקנות ולכבוש אותה היה נראה להם כיו ומענג.

כיבוש הארץ במציאות החיצונית וחיבור בין הנשמה לגוף בעולם הפנימי תלויים ביכולת להתאהב. אם נזהה את היתרונות של הגשמיות ונתאמץ 'להתחתן' אֵתה ולכבוש את לבה, לשכנע אותה בקשר שלה לאלוקות, נגלה עומקים אחרים.

שבמציאות הגשמית. לשם כך לא די להסביר על מעלת הארץ – העולם הגשמי בנוי על חוויות ועל רצונות ממשיים, וכדי להיכנס לארץ צריך לעורר חשק אליה. חז"ל אומרים שסעודה טובה כדאי לאכול ביום, על מנת ליהנות גם ממראה האוכל. אם משתמשים במשל ההתאהבות, נזכרים במאמר חז"ל "אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה". לא די להכיר במעלת הנישואין, בכך שאהבה צריכה מימוש גם בעולם הזה – צריך להתאהב בכלה המסוימת. לכן, המרגלים נשלחו לפגישה עם הארץ המיועדת. מדוע, אם כן, נחלה הפגישה הזו כישלון כה צורב?

מרווקות לנישואין

מֵעֵבֶר לחשש המרגלים מהתכונות הגשמיות של הארץ הנושבת, בניגוד למדבר, הם נרתעו מתכונה מיוחדת של ארץ ישראל דווקא, עד שעם ישראל אמרו בעקבות דבריהם "נִתְּנָה רֵאשׁ וְנִשְׁוֶבָה מִצְרַיִמָּה". לארץ ישראל יש לב חי ופועם, כמעט אנושי. התורה מדגישה שוב ושוב שהארץ רגישה ליושביה, נותנת את פריה בהתאם להתנהגותם ואף מקיאה אותם

אם היו
המרגלים
מוכנים להיפתח
ולהקשיב לסוד
הארץ, המאמץ
לקנות ולכבוש
אותה היה
נראה להם כיו
ומענג.

לסיכום:

חיבור טוב בין עם ישראל לארץ ישראל ובין נשמה לגוף תלוי בפתיחות וביכולת להקשיב ולהתאהב. כשבאים כך - מגלים את הניצוצות האלוקיים השמונים בגוף ובארץ הגשמיים, יכולים להתחבר לה' באמת.

המאמר מעובד מתוך שיעורים של הרב יצחק גינזבורג שליט"א מהספר: "דוחו של משיח" [בעריכת ישראל אריאל], בפרק: "חטא המרגלים ותשובתו".
לעיון: bit.ly/rucho_moshiach

ביזיונות בדרך לארץ ישראל רבי נחמן מברסלב

אמר להם רבי נחמן: "לא אגלה לכם את מטרת נסיעתי, כי אפילו לעצמי לא גיליתי. ובכל זאת – מה טוב ומה נעים שנשב יחד, אף שאינכם יודעים את מטרתי". אמרו האנשים: "הנה אתה מדבר כאחד מן הצדיקים המפורסמים, כגון רבי ברוך ממז'בוז', רבי שלום מפרוהוביץ או רבי נחמן. אלא שיודעים אנו שאין אתה אלא ממתנגדיו של הרבי מקליסק".

מתוך כך, החלו האנשים לשנוא אותו, לבזות אותו ולקלל אותו בקללות נמרצות. בדרכים שונות ניסו האנשים לשבש את המשך דרכו של רבי נחמן אל ארץ ישראל.

לעתים היה רבי נחמן מעיר אותם משנתם, עד שהביא אותם לידי כעס גדול, והיו חוזרים ומקללים ומבזים אותו. ניכר היה כי רבי נחמן מתאמץ להביא את עצמו לידי ביזיון וריב.

שאל אותו ר' שמעון: "רבי, למה אתה נותן להם לבזות אותך?". ענה לו רבי נחמן: "דע לך שביזיונות אלו הם טובה גדולה עבורי. בלעדיהם לא יכול הייתי לבוא לארץ ישראל. כי אי אפשר לבוא לשם אלא אם באים קודם למצב של שפלות וקטנות. לפיכך, ביזיונות אלו הצילו את חיי, כי יכול הייתי למות באיסטנבול ולא לבוא אל ארץ ישראל". (על פי שבחי הר"ן)

מוסבר שחטא המרגלים נבע מגאווה, חשש לאבד את מעמדם המורם בעיני עצמם... לעומת זאת, רבי נחמן מברסלב מסגל לעצמו את המידה ההפוכה בתכלית, מידת השפלות. כך אמרו גדולי החסידות: כדי לזכות ל"טובה הארץ מאד מאד", צריך לנהוג במידת "מאד מאד" שפל רוח... כדי להגיע לארץ ולנשום את אווירה השמח והמחכים, על האדם להנמיך את עצמו בפני אדמת הקודש עליה הוא דורך.

בדרכו לארץ ישראל הגיע רבי נחמן מברסלב עם תלמידו ר' שמעון לאיסטנבול. בטרם הגיעו אמר רבי נחמן לתלמידו: "אני מזהיר אותך לבל תגלה מי אני – אפילו אם ישאלו אותך עליי".

באיסטנבול, פגשו שני יהודים מאוקראינה, ששבו מארץ ישראל אל בתיהם. אחד מהם אף הכיר את ר' שמעון, שהסביר: "אני מלווה את היהודי הצעיר הזה לארץ ישראל, יהודי שנוסע עם אישור שקיבל מן הקיסרות האוסטרית כדי לקיים את הוראת רבו".

החלו היהודים מאוקראינה לחשוב כי רבי נחמן הוא אדם הנוסע לארץ כדי לצאת כנגד רבי אברהם מקליסק, מתלמידי המגיד ממזריטש, שבא עם חסידיו לגור בטבריה. כל כך נכנסה בדעתם טעות זו, עד שהמציאו לעצמם הוכחות לכך. הם חקרו את ר' שמעון על דבר זה: "האם שאלת את רבך, רבי נחמן, האם ראוי שתיסע עם איש זה?" – "שאלתי", ענה האישי, אך הם לא האמינו לדבריו.

שוב ושוב ניסו האנשים לברר עם רבי נחמן מי הוא, ופעם אחר פעם בלבב את דעתם.

כאשר שאלו אותו אם הוא כהן, השיב: "כן". למחרת אמר שאינו כהן, והסביר: "כהן משול למידת החסד, וישראל שאינו כהן הוא מידה אחרת. וברוך ה', יש בי מידה זו וגם מידה אחרת".

פעם נתן להם רבי נחמן לחשוב שהוא יהודי איטלקי מלגורנא, ופעם נדמה היה להם כבנו של הצדיק מקומרנא.

בכל שם שקראו לו – היה נענה ובא אליהם. כשקראו לו אברהם – היה נענה ובא; כשקראו לו שמואל – היה נענה; וכן על זו הדרך. אמר: "כל שם מכוון כנגד אחת מן הספירות בתורת הסוד. ואני ברוך ה' כולל את הספירות כולן, ויש בי כל אלו השמות".

קפצתם פעם באנג'י?

ביש המוחלט האמיתי שאין עוד מלבדו. ורק כאן היא יכולה לפעול ש"תאיר ארץ מכבודך".

אז כנראה שגם אני כבר קפצתי באנג'י פעם. וזו הייתה קפיצה הרבה יותר עמוקה ומפחידה מאשר בגשר בנפאל...

הקושי הזה "לקפוץ" מופיע לא רק כשהנשמה יורדת לתוך הגוף, אלא בכל פעם שאנחנו חותרים למימוש: להרים פרויקט, להתחתן, לפתוח עסק, לבנות בית. יש בנו משהו שמבקש להישאר במדבר הנוח, ובו זמנית יש בנו כוח שהודף אותנו קדימה – לממש, לפעול, לבטוח ו"להשתגע".

יכול להיות שהצד שבו אנו מלא בטיעונים מצוינים על הסכנה הרוחנית שצפויה לנו אם ניקח את הצעד. והוא צודק, זה באמת לא פשוט. אבל אין ברירה אלא להשתיק אותו לטובת אמונה גבוהה יותר, אמונה שהחומר שרוי כולו באלוקות, ושהסיכוי היחיד לפגוש אותה הוא בהעזה, בדילוג, בהליכה אל הלא נודע.

ובכל פעם שאנחנו עומדים לפני צעד שכזה, אנחנו יכולים להתבונן פנימה ולפגוש את שני הקולות: את זה שאומר: תישאר במדבר, או תישאר בשמים. מסוכן שם בארץ. ואת זה שאומר: אני רוצה לקיים את השליחות שלי, את הייעוד שלי, אני לא מסוגל להישאר כאן על מי מנוחות. אני רוצה לקבל בארץ את מה שבמדבר לעולם לא אוכל להשיג.

ואז אנחנו יכולים לצעוק "אין עוד מלבדו!" – ולקפוץ.

הכותב עוסק בתרגום ועריכה

אף פעם לא הבנתי את אלו שקופצים באנג'י. עומדים על גשר גבוה, קושרים רתמה לגוף ופשוט קופצים למטה. לא רק שלא הבנתי, אפילו קצת זלזלתי: הם בטח סתם מחפשים ריגושים. כנראה שהחיים שלהם חלולים.

עד שיום אחד שלח לי חבר אמיץ סרטון שלו עצמו קופץ באנג'י מאיזה גשר בנפאל. הוא חוגר את הרתמה, נעמד על הקצה, צועק "אין עוד מלבדו!" וקופץ.

והבנתי שאולי אני לא לגמרי מבין. שכנראה שיש שם איזה סוד בקפיצה הזו.

שיר חב"די ידוע אומר: "כשהנשמה יורדת לתוך הגוף היא צועקת וי". כשהיא עומדת שם בעולם העליון, רגע לפני שהיא יורדת לעולם, היא בטח דואגת מאוד. אילו היה לה גוף בשלב הזה הוא היה משקשק לגמרי... זו לא הבחירה הטבעית עבורה, "על כרחך אתה נולד".

אבל כנראה שהיא מרגישה עוד משהו. הרי אמרו הצדיקים שהנשמה בוחרת לרדת לעולם, כדי לקיים בו את התיקון שלה והשליחות שלה. "כל מעשי בראשית לצביונם – לרצונם – נבראו". כנראה שהיא רואה דווקא בעולם הזה אפשרויות חדשות ומסעירות שאינן זמינות לה שם בשמי שמים. כי רק כאן היא יכולה, כמו שאמר בדמעות הגאון מווילנא לפני הסתלקותו, לקיים מצווה דאורייתא של ציצית תמורת כמה פרוטות.

ורק כאן היא יכולה לפגוש את החומר בשיא התוקף והעזות שלו, ולהיזכר דרכו

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּחַ כחוכרת 'נפלאות':

לפני 31 שנה היה 'מבצע שלמה' – מבצע להעלות את היהודים שנמצאים הכי רחוק. הייתי אז אצל הרבי מליובאוויטש שבאופן מפתיע התוועד באותה שבת בנושא, ולא הבינו, עד שהשוטר הגוי בחוץ סיפר מה קורה בחדשות. אז היה 'מבצע שלמה' – היום יש לנו את 'מבצע המהפכה הרביעית'... להביא את הניצוצות הכי רחוקים.

"הפנים" של כל דבר הם איך שה' יודע אותו. ה' יודע את המהות של הדבר, האיך-סופיות שיש בתוכו, וגם את התכלית של הדבר, איך בסופו של דבר גם הוא יגלה את כבוד ה'.

[מתוך השיעור "אל מול פני המנורה"]

בחצוצרות תוקעים ביום צרה וביום שמחה. החצוצרה מגלה כי יש כאן חצי-צרה, החצי הגלוי עליו זועקים, אך בד בבד יש כאן גם חצי-שמחה, החצי הנסתר של הטוב האלקי הצפון. כשאי אפשר להרגיש זאת – לא תוקעים בחצוצרות.

[מתוך השיעור 'חצי צרה - חצי שמחה']

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות
המודפסות במקום מגוריכם?
bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
א"ל: itiel@pnimi.org.il

